

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 4.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 19 Februari 1908.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonsspris 20 öre pr petitrad.

28 Årg.

Henri Marteau.

Af violinens berömda mästare är det ingen, med undantag af Vilma Neruda-Hallé, som vi tycka tillhöra oss så mycket som Henri Marteau, på grund af hans upprepade gästbesök hos oss. Han har ock bland svenska musiker ett par vänner i Karl Valentin och Tor Aulin, af hvilka den senare under ett par år af honom kallats till prisdomare vid hans elevuppvisningar uti Genève-konservatoriet och som i dessa dagar tillskyndat oss nöjet att åter få höra hans utmärkta violinspel genom att vinna hans medverkan på Konsertföreningens senaste konsert, då han här för första gången utförde Beethovens konsert.

Marteau gaf sedan Aulin ett vänskapsprof genom en egen konsert, hvars behållning han förärade Aulin-kvartetten och den af Aulin skapade och dirigerade Konsertföreningen. Han biträdde dervid af en honom bitföljande tysk sångerska, fröken Eva Lessmann, dot-

ter af den bekante Otto Lessmann, mångårig utgivare af Allgem. Musik-Zeitung, pianist, kritiker och komponist. Tilloppet till denna konsert var så stort, att han fann sig föranlåten att dagen derpå ge ännu en, äfven den naturligtvis för »fullt hus» i Musikal. akademiens stora sal. Hr Marteau måste sedan resa åter till Berlin, der han blifvit vald till Joachims efterträdare som violinprofessor vid högskolan för musik.

Det är nu något mer än fyra år sedan hr Marteau konserterade här i samma lokal 14—25 okt. 1903 med biträde af en pianist Max Behrens. Den sista af hans då gifna 4 konserter, en matiné, gaf han till förmån för sin unga svenska elev frk. Karin Bodman. Der förut besökte han oss 1901 tillsammans med den utmärkte pianisten Edouard Risler, då de båda konstnärerna i okt. och nov. gäfvö fem konserter. Vid den ena af dem biträdde d. v. »Musikerföreningens» orkester under hr Aulins direktion. På deras sista »populära» konsert fick Marteau tillfälle att

för oss presentera sin elev, »underbar-net» Florizel von Reuter, som på hans tillrådan gjort en konserttur till den skandinaviska norden. Då det är längesedan vi fäste uppmärksamheten på Hr Marteau's lefnads- och konstnärsbana, må i korthet nu erinras derom.

Henri Marteau är född i Reims d. 31 mars 1874 af mycket musikaliska föräldrar och röjde tidigt anlag för musik. Hans moder fru Clara Marteau är en utmärkt pianist, elev af Clara Schumann. Han studerade violinspelet för Bunzli, elev af Molique, och sedan för Léonard i Paris samt antogs som elev vid Pariserkonservatoriet, där han, elev af Garcin, vid sluttuppvisningen 1892 erhöll första priset. Såsom »underbarn» hade han redan 1886 låtit höra sig i Berlin och Leipzig och spelade 1887 i Wien Max Bruchs första violinkonsert. Året därpå uppträdde han med stor framgång i England, där engagerad af den framstående orkesterdirigenten Hans Richter. Den sista december 1892 reste den unge Marteau öfver till Amerika, där han

Henri Marteau.

Vivien Chartres.

från 12 jan. 1893 till 6 juni 1894 gaf 156 konserter och af de förtjusta amerikanarne benämndes »The Paderewski of the violin», ett stort hedersnamn i betraktande af amerikanarnes Paderewski-dyrkan.

Hvilket uppseende den 20-årige violinisten här i Stockholm väckte, då han för första gången lät höra sig med Brahms' violinkonsert på en operans symfonikonsert d. 20 okt. 1894, har man nog i minne. Följande månad spelade han på operan Dvoraks konsert och gaf två konserter i Musikaliska akademien; 1895 likaledes 2 konserter i denna lokal. År 1896 d. 3—8 nov. fingo vi åter höra honom där, då i förening med sin landsman, violinisten Paul Viardot, och med pianistiskt biträde af dr. Karl Valentin. Vid detta tillfälle utförde han en egen komposition, *Berceuse*, och spelade ett Adagio, honom tillagnadt af dr. Karl Valentin. Samma år utförde han under egen ledning i Göteborg en sin egen komposition *La voix de Jeanne d'Arc* scen för sopran, kör och orkester. År 1898 firade Marteau ånyo triumfer i Amerika, och likaså under säsongen 1898—99 i Ryssland, Rumänien, Konstantinopel etc., öfverallt hyllad såsom en af nutidens förnämsta violinister och hedrad med flera utmärkelser. År 1900 blef Marteau utnämnd till förste violinprofessor vid konservatoriet i Genève, der han bott och verkat, då han ej varit stadd på konstresor, till dess han nu i höst flyttar öfver till Berlin.

»Henri Marteau», säger en tysk biograf om honom, »är lika mycket en älskvärd människa som en stor konstnär, högaktad af sina kolleger älskad och ärad af sina lärjungar». Stående på höjden af teknisk färdighet och med grundlig musikkbildning utmärker sig hans spel för ovanlig gedigenhet och nobless i förening med en flärdfrihet som karakteriserar hela hans personlighet. Motsvarande hans konstnärlighet har han också att disponera öfver utmärkta instrument. Han har länge spelat på en äkta Maggini, gåfva af hans lärare Léonard, och har nyligen lagt sig till en Stradivari-violin jämte en violoncell af samme mästare. Ett bevis på hans anseende i konstvärlden är att berömda komponister, såsom Gounod, Lacombe, Saint-Saëns, Sinding tillagnat honom kompositioner.

Hr Marteau har gjort till sin uppgift att nu göra musikpubliken bekant med nyaste violin-litteraturen af en Max Reger m. fl. vid sidan af de tyska klassikerna. Att döma af de egna kompositioner han framförde här på sin första konsert, *Kvintett*, H-moll för klarinett och sträckkvartett, op. 13 och *Sju sånger med sträckkvartett* op. 10 sluter han sig till den nyare komponistkolan, i Frankrike representerad af en Debussy. I en *Chaconne*, op. 8, för altviolin och piano, spelad på sista konserten, visade sig hr Marteau från en ljusare och bättre sida som kompo-

nist. Vi skola sedan närmare redogöra för programmen på hans senaste konserter här. Under detta besök gaf hr Marteau konsert äfven i Uppsala. Vid andra tillfällen har han konsverterat flerstädes i vårt land.

Henri Marteau erhöll 1899 Vasaorden af 2:a klassen och utnämndes 1900 till medlem af Musikaliska akademien. Under sitt besök här 1903 höll hr Marteau efter ett sammanträde i densamma ett intressant föredrag om Hector Berlioz, hufvudsakligen skildrande dennes personlighet och verksamhet som kritiker.

Då hr Marteau snart blir bosatt i Berlin, hoppas vi att han ofta nog kan gästa vår hufvudstad med sin violin.

Vivien Chartres.

Den 12-åriga violinvirtuosen.

Af musikaliska »underbarn» ha på senare år flera hittat till vår hufvudstad, så Florizel von Reuter, Mischa Elman, Kahtleen Parlow och nu i dessa dagar 12-åringen Vivien Chartres — alla med stråkens trollspö bringande oss i förtjusning. Den sistnämnda är också en förtjusande uppenbarelse på konsestestråden med sitt af långt böljande mörkt hår omramade ovala, finbildade ansigte och den intelligent blicken, med sina behagliga rörelser och det glada barnafriskaste leendet mot publiken, då hon efter de otaliga inropningarna springer in och med en lätt böjning på hufvudet tackar för hyllningarna. Och den förtjenar hon väl, ty hennes spel står bra nära den fullmogna konstnärligheten. Hon är rent af ett fenomen i teknisk färdighet, fyllig ton, fin och sann uppfattning, färgrik nyansering. Och intonationen är mästerlig; hon kastar sig upp på de högsta tonerna med en säkerhet och schvung som är beundransvärd, och sällan får man höra ett klangfullare flageolett- och pizzicatospel. Och vid så unga år ett sådant minne! Att ha lärt sig utantill stora konserter, Bachs Chaconne och en hel del annat, som tillhör en omvexlande konsertrepertoar.

Vivien Chartres' födelseår är oss ej bekant, men hela hennes apparition vittnar om riktigheten af den uppgifna åldern.

Vivien Chartres är här åtföljd af sin mor, en rätt märklig kvinna, född Annie Vivanti. Hon är författarinna, som, efter hvad Georg Brandes yttrar, »i sin lyrik icke står efter någon af det moderna Italiens skaldar». Hon är född i England af en italiensk far och en tysk mor, syster till författaren Paul Lindau. Hennes lif har varit mycket oroligt och växlande. Hon uppträdde efter resor i Amerika och Europa 1887 i Italien som varitessångerska och debuterade sedan som författarinna. I början af 1890-talet gifte hon sig med en engelsk tidningsman och dramaturg,

John Chartres, men blef 1898 skild från honom.

Vivien lärde sig för fem år sedan spela violin för den berömda läraren Sevcik i Prag, och vi kunde för tre år sedan omnämna, i en korrespondens från London, att den då, som det uppgafs, nioåriga flickan der väckte stor beundran med utförande af Bruchs G-moll-konsert. Sedan dess har hon med stor framgång konsverterat i Italien, England och Tyskland. Hon hade också mycket ung åtföljt sin mor till Amerika. Den lilla Vivien har haft äran att spela för konungar och furstar, men en ära, som få violinmästare kunna berömma sig af, har tillkommit henne. Vid en hennes konsert i Genua för något år sedan fick hon nämligen spela på Paganinis Guarnerius-violin. Detta instrument finnes omsorgsfullt som en relik förvaradt under en glaskupa i Genuas »palazzo municipale». Paganini hade på en konsert i Livorno fått låna violen af en dilettant, som sedan förärade honom instrumentet, hvilket der efter blef Paganinis älsklingsviolin och i hans testamente skänktes till födelsestaden.

Till slut vilja vi nämna programmen vid den lilla konstnärinnans båda konserter d. 14 och 17 febr. i Musikaliska akademien. På den första spelade hon först Viextemps' konsert, D-moll, N:o 4, vidare Bach: Air (på G-strängen), Händel: Menuett, Ries: Perpetuum mobile, Beethoven: Romans, F-dur, Hubay: Scene de la Czarinas, Gounod-Wieniawski: »Faust»-fantasi, Grieg: Berceuse och Bazin: Ronde des lutins. Andra konserten inleddes med Mendelssohns violinkonsert, hvarefter följde: Schubert: Ave Maria, Wieniawski: Alla Zingara, Bach: Chaconne, Brahms-Joachim: Ungersk dans (N:o 2), Saint-Saëns: Le cygne och Saraste: Zigeunerweisen. De ändlösa inropningarna, väl af blandad entusiasm och tiggeri om extranummer, framkallade flera sådana, hvilka det lifliga och älskvärda underbarnet välvilligt, outtröttligt och leende bestod sin publik, som båda gångerna borde ha varit fulltalig.

Om nutidens sångkonst och sångundervisning.

(Forts.)

Bland de många som med anledning af den amerikanske kritikern Hendersons förut nämnda uppsats om den tyska musiken tagit till ordet och i »Die Signale» sökt bemöta densamma fäster sig nämnda musiktidning särskildt vid ett inlägg i frågan af Max Heidrich, hvilket här må anföras; vi skola sedan referera ett sådant af den i Dresden lefvande sångläraren prof. M. G. B. Lamperti, gammal representant för »bel canto»-sången. Heidrich yttrar sig i saken sålunda:

»Hvem bär skulden för sångkonstens förfall i Tyskland? Så skall man ofelaktet fråga, när man öppenlydigt erkänner hur det för närvarande är beställt dermed. Vid lugn sakenlig betraktelse måste jag beklagligen säga: i första rummet våra sånglärare. Hur många tonbildare bland dem ges väl, som själfva besitta verklig smak, riktigt tonsinne? Förölyckade och invalida sångare utbilda lärjungar för att förtjena eller göra sig ett namn. Talang och jordiska egodelar träffa sällan tillsammans. På möjligast korta tid måste därför den obemedlade sängeleven nå sitt mål, att förtjena pengar. Här kunde man visserligen tillämpa satsen att göra en dygd af nöden. Men i så många andra fall är det sånglärarens oförmåga och okunnighet som är skulden till den bristande utbildningen af det förhandenvarande materialet. I senare tider har det menliga röstorganets fysiologi gjort många vridna i hufvudet. Väl är dermed sångmetoden blifven rationellare, men ingalunda väsentligen underlättad. Endast årslånga flitiga studier kan leda till framgång. Några äro af den tron att sjungande ej är någonting annat än muskelverksamhet. »Öfva dina sångmuskler på föreskrifvet sätt, och du skall på några månader lära dig att sjunga!» Hvilken dårskap! Vidare påstås det: Den gamla belcanto-metoden beror endast på efteräpning. Då lärjungen nu, för tiden känner de fysiologiska förhållandena skall han på kort tid nå sitt mål, heter det. Det är säkerligen endast villkorligt sannt. Hufvudsaken blifver alltid tonsinnet; gehöret måste skolas och utbildas och det sker bäst genom försjungning. Såsom redan är sagdt är emellertid nu för hållandet, att många sånglärare själfva icke äga det rätta tonsinnet, begreppet om tonansats, vokalisation och legato, deraf ringaktandet af det »föråldrade» belcantot, som säges icke egna sig för den tyska sången. Många förstå också dermed endast koloratursång. För att bevisa motsatsen nämner jag här endast namnen Sembrich, Lehmann och Barbi, de utmärkte sångerskorna. Högst betänkligt synes emellertid, om man söker bringa så kallade »moderna» metoden i förbindelse med Richard Wagners namn. Den bekante Wagner-sångaren Heinrich Vogl har ju tvärtom alltid påstått, att han har endast den grundliga gammalitalienska metoden att tacka för bibehållandet af sin röst. Visserligen är det svårare att sjunga legato på tyska än på det italienska språket, men det är ingen ursäkt; man måste så mycket längre studera. Enligt min åsikt ges det icke mer än en enda gammal, bepröfvad metod, hvilken kommit till oss från sångens land, från Italien (Bologna) till det »råa» Norden, och som lyckligvis ännu här och der fortvarar. Alla sångstorheter hittills ha direkt eller indirekt utgått ur denna skola. Det måste äfven nationel själf-

aktning medgifva. Dessa de stora mästarnes framgångar förklara sig väl till en del genom suggestion och efteräpning. Särskildt må emellertid påpekas, att konstandningen, det för sången erforderliga djupandningstrycket (det s. k. stödandet) uppnås genom stärkande af mellangärdet (diafragman). Vi andas väl genom lungorna; men hufvudandningsmuskeln vid sjungandet bildar mellangärdet, hvilket för många af våra sångpedagoger ej tycks vara fullt känt. Brist på detta stödjande (Appoggiare la voce — såsom den berömda italienske sångmästaren kallade det). Bristen härför är ett hufvudfel hos de flesta som utöfva sångkonst.

Och nu till Wagnerfrågan. Bär musikedramat måhända skulden för sångkonstens förfall? Visserligen ha genom detta fordringarna blifvit enorma, men dermed kan man ingalunda urskulda sångarna och sångerskorna. Uppfattning och framställning ha tvärtom emot förr gjort ett stort framsteg. Hvarför skulle sångkonsten lida deraf? På Rossinis tid lefde en viss Beethoven, som föga bekymrade sig om den herskande sångstilen. Trots det kunde man efter hans tid säga: »Germania cantat». Om Wagners musikedramer en gång komma att sjungas af sångare, hvilka kunde behärska både teknik och stil, det skulle vara en verklig uppenbarelse och tillika ett lysande nederlag för alla tal-sångare, dertill ett bevis för att Richard Wagner bättre kände den menliga stämman, än de flesta kapell- och sångmästare i våra dagar. Men framför allt intet konsonantherravälde, utan väl-ljud öfverallt. Efter detta mål måste vi sträfvä: »I gamla sångmästare, blifven musiklitterärt moderna, och I moderna, gån flitigt hos de gamla i den ädla tonbildningens skola.»

Såsom förut är sagdt har äfven sångmästaren prof. Lamperti yttrat sig i saken på förfrågan hos honom af den nämnda tidakriftens redaktion. Det kan vara intressant nog att höra hvad denne med sina italienska traditioner har att säga. På frågan hvem han hufvudsakligen tillskrifver det närvarande deprimerande tillståndet, svarade han utan ett ögonblicks tvekan: »repertoaren!» — Verk sådana som »Don Pasquale», »Regementets dotter» etc., korteligen Donizetti. Bellini, Rossini, Mozart försvinna allt mer från repertoaren, och dermed bortfaller för sångaren den beständiga öfningen för att kunna göra strupen smidig. Emellertid är talet midt i sången ett öting och ytterst skadligt för strupen; det gör den torr och tröttar stämman i mellanläget. Vidare är det stil- och smaklöst, det sliter itu sammanhanget och beröfvar framställningen värme och lif.»

Då fråga blef om Tyskland och huruvida han ansåg det stå sämre till der än i andra land sade han: »Ja visserligen, ty i Tyskland hafva alla blott ett enda mål: att blifva Wagner-sångare. Tyskland har icke mer några

tenorer, emedan de öfveranstänga sig på Wagner-sången; de »strypa» sin röst! Ut i Italien beslutar sig ej så lätt en tenor dertill att studera Wagner-roller, undantagandes rent lyriska partier såsom Lohengrin. Och vore det icke bättre om äfven i Tyskland tenorer med mindre robusta röstmedel afstodo från att sjunga Wagner. Tenoren är den ömtåligaste af alla röster. De flesta tenorer i Tyskland äro att klassificera bland höga barytoner, och då de Wagner'ska tenorpartierna ej ligga högt, tro de sig och kunna slå sig igenom med dem. Men det värsta af allt är att de gå till sådana svåra dramatiska roller, utan att förut ha gjort några grundliga studier i andning, solfeggiering och vokalisering.»

Hvilken metod, frågade man Lamperti, ansåg han sig böra rekommendera för sångutbildningen? — »Alldeles ingen metod», svarade han. Rösterna äro medfödda och sångläraren bör också vara född dertill. Den senare kan ej genom någon som hels utfundrad speciel metod uträtta någonting, han måste komma naturen till mötes och bringa de befintliga röstmedlen till högre utveckling. Råprodukten måste kultiveras. Dertill räknar jag den fullständiga kontrollen öfver andningen och stämmans stödjande (appoggiare la voce); först när man förvärfvat sig detta herravälde kan man uppnå ett fullkomligt tillfredsställande legato. Men man måste lära sjunga på italienskt sätt, ty Italien är nu alljämt sångens hem och italienska språket är obestriddigen det sångfullaste. Med italienska stafvelser är sjungandet en helt och hållet naturlig sak. Men får ej tro att man icke kan tolka dramatisk musik om man studerat legato-sången på italienska. Redan en gång förut har jag förklarat att man ej får förväxla uttrycket »dramatisk tolkning» med vulgär exaltation, hvarigenom man forcerar stämman äfvensom öfverdrifver de åtbörder som beledsaga sången. Beklagligen finner man detta ofta hos konstnärer som kalla sig för dramatiska sångare. Richard Wagner säger i en af sina skrifter om fru Schröder-Devrient: »hon hade ej alls någon röst men hon förstod så väl att sköta sin andning och att låta en sannt kvinlig själ genom den utströmma i underbara toner, att man dervid ej tänkte hvarken på sång eller röst».

Vid slutet af samtalet besvarade Lamperti den frågan huru han ansåg scensången i Tyskland skulle kunna höjas och gaf lika hastigt och besämdt svar derpå, som när det handlade om repertoaren, hvilken han gjorde ansvarig för hela misären. Han förklarade sålunda att endast återgången till den äldre lätta och graciösa operan, speciellt opera buffa, kunde hjälpa saken. Det beständiga sjungandet af dithörande roller hade förr oljat sångarnes röster och gjort dem smidiga, medan de nu genom den beständiga deklama-

toriska stilen blifvit råa och obändiga. Och, tillade han betydelsefullt, detta har äfven uti Italien i hög grad blifvit fallet.»

Artikelförfattaren i »Die Signale» tillägger nu följande. »Det är fara värdt att Lamperti just med det han yttrade i slutet af samtalet har rätt, att nämligen scensången endast derigenom kan förbättras, att man återvänder till den gamla repertoaren. Men den som har någon inblick i smakutvecklingsfrågan vet väl att en sådan återgång är omöjlig. En kort atavistisk period kan visserligen inträda såsom naturlig reaktion mot allt för stormande framsteg, men i det stora hela kan det ej gifvas någon upprepning af absoluerade epoker. Men så länge som repertoaren ej gifver sångaren något tillfälle att dagligen öfva sin stämma i den italienska skolan, så länge skola väl äfven högt utbildade konstnärer hafva den största svårighet att stadigvarande blifva bel canto-sångare. Några få, hvilka stämma, röstteknik, musikaliska intelligens, viljekraft och flit gå vida ut öfver genomsnittsstadiet, kunna vara i stånd att gifva oss det skönaste och intensivaste dramatiska uttryck i förening, men det stora flertalet skall icke kunna det. Emellertid kan man af den närvarande situationen, der genom det ensidiga framhållandet af det dramatiska uttrycket den egentliga sången alldeles tränges i bakgrunden, draga den lärdomen, att det är tid för en omvändning, att vi åter skola få förstånd för och begär till att lägga an på en skön sångton.

Men den inre söndringen kommer nog fortfarande att bestå, så länge Wagners musikdramer och andra operor skola gifvas på samma scen; det borde väl åtminstone på större scener göras särskiljande mellan rent lyriska sångare och dramatiska tolkare. Men också det har sina svårigheter, ty med Wagners öfverväldigande popularitet är det naturligt att Wagnersångarna skulle göra anspråk på att räknas till första klassen och se ned på de »lyriska» såsom tillhörande en lägre klass. Hvad man än må föreslå för mått och steg till bot för saken, något radikalmedel skall man svårigen finna.

Musikpressen.

Från Rignér och Enewald, Göteborg, har utsändts

för piano 2 händer:

Labadie, H: *Sur l'Onde*. Vals. op. 25.

A.-B. Killbergs bokhandel, Helsingborg, har utsändt:

för piano 2 händer:

Wennerberg, Gustaf: *Gök-Polka*. Pr. 50 öre.

för en röst med piano:

Wennerberg, Gustaf: *Säg, håller du något utaf mig?* (d—f.). Ord af Toivo. Pr. 50 öre.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit:

för en röst med piano:

Kock, Sigurd v.: 1. *Göken*. (d—fiss), 2. *Alvide*. (d—e), 3. *Jeg vil ud*. (A—g eller h), 4. *Den lille Ole*. 5. *En liten låt om våren*. (a—d), 6. *Vaaren*. (h—f.)

Nielsen, Carl: *Strofiske sange*. Hefte I. N:o 1. *Skal Blomsterne da visne?*; 2. *Hogen*; 3. *Jens Vejmand*; Hefte II. N:o 1. *Sænk kun dit Hoved, du Blomst*; 2. *Den første Lærke*; 3. *Husvild*; 4. *Godnat*. op. 21.

Af Foetisch Frères, Lausanne, har utgifvits:

för violin och piano:

Morales, Olallo: *Deux Morceaux*. I. Ballade (op. 3. N:o 1). Pr. 2: 50; II. Berceuse (op. 3. N:o 2). Pr. 2. Tillegnade Madame la Comtesse Maria de Wangel.

för flöjt och piano:

Morales, Olallo: *Berceuse* (op. 36). Pr. 2.

Från Göteborg har tillsändts oss:

Andrée, Elfrida: *Svensk Mässa*. N:o 1 för bland. kör, solo, orgel och stråkorkester. Klaverutdrag: (Stockholm: Abr. Lundquist, Köpenhamn: Nordisk Musikforlag, London: Augener, Berlin: Jonasson-Eckermann et C:o.)

Af de ofvan nämnda musikalierna höra de tvänne första, som man ser, till dansmusikens genre och kunna såsom dithörande ha sitt värde. Af hr G. Wennerberg — namnet välbekant men denne komponist förut okänd — förekommer här äfven en sång, visa i valstakt. Refrängen »ad libitum» (la, la, la) synes oss ej passa till Toivos nätta dikt.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit en ny samling sånger af den bekante svenske tonsättaren S. v. Koch, som ett par gånger gifvit kompositions-aftnar här i Stockholm. Bland de här nämnda sångerna ha två svensk text, N:o 1 af B. Östfelt, N:o 5 af Gustaf Fröding; de andra dansk, N:o 2 af Knut Hamsun. N:o 6 af Holger Drachmann. N:o 3 »Jeg vil ud» är till ord af den norske skalden Kristoffer Randers och texten välbekant genom Ellings ypperliga tonsättning. Hr v. Kock har äfven lyckats rätt bra med sin musik till den lifliga, passionerade texten. En större och liflig sång med rikare ackord- och arpeggieackompanjemang är N:o 6. Till röstomfånget äro N:o 1, 2 och 5 lågt satta. N:o 4, med onämnd textförfattare, sluta

tar litet besynnerligt med dominanten. — Nielsens sånger äro af den ansedde danske tonsättaren, som representerades här i höstas på Konsertföreningens program med några stycken ur hans opera »Maskerade». Texten till hans »Strofiske Sange» — för öfrigt äfven i tysk öfversättning — är i N:o 1 af Helge Rode, N:o 2, 3, 5 af Jeppe Aakjær, N:o 4 af Joh. Jørgensen, N:o 6 och 7 af Joh. V. Jensen. Utom N:o 2 och 5, som gå upp till höga a, äro de lågt satta. Ett par af sångerna, »Jens Vejmand» och »Husvild» äro i enkel ballad- och visstil, »Den første lærke» har en vacker melodi, som venstra handen får följa i ackompanjemang medan den högra håller sig i höjden med sextondelslöpningar, som väl skola föreställa lärksång, men ofta verka obehagligt disharmoniska mot sången. »Godnat» skall efter anvisning föredragas »med galghumor», för hvilken väl ackompanjemangets dissonanser skola vara ett uttryck. I sången »Sænk kun dit Hoved» skall i 14:de takten från slutet diskant-ackompanjemang börja med g, icke e. Sångerna äro för öfrigt intressanta.

Af Olalle Morales, den i Göteborg bosatte musikern, som vi då och då omnämnt såsom dirigent för Orkesterföreningens konserter, föreligger ett par musikhäften, som med skäl kunna rekommenderas. Det ena är af nu mera sällsynt slag, nämligen en duett för flöjt och piano, som bör vara mycket välkommen för våra flöjtister; de andra äro duetter för violin och piano, både vackra, harmoniskt färgrika och tack-samma för båda instrumenten, elegant men ej svår musik. — Mässan af domkyrkoorganisten Elfrida Andrée i Göteborg har der uppförts några gånger och blifvit lofordad af presskritiken, hvilken det stämningsfulla verket ock tycks förtjena. Mässans innehåll är följande: N:o 1. Hymn, »Fader, du som sändt ditt ljus», för bland. kör; N:o 2 Morapsalm, för mezzosopran (upptecknad och harmonierad af prof. O. Byström); N:o 3. »Herre förbarma dig», för bland. dubbelkör; N:o 4 Ära vare Gud, för 2 sopr. 2 altar., med ackomp. af harpa (el. piano); Mellanspel; N:o 5. »Vi prisar dig», för bland. kör; och gossröster; N:o 6. »Herren vare med eder», för tenor-solo och bland. kör; N:o 8 Psalm för bland. kör; N:o 9. Orgelsymfoni; N:o 10 »Helig». tenor-solo; N:o 11. »O, Guds lam», för 3 altar och bas; N:o 12. »Tackom och lofvom» för bland. dubbelkör; N:o 13. Slutkör, »Mitt fasta hopp till Herran står», för bland kör. Mässan är försedd äfven med engelsk text.

Vår tids sångare med deras »furore drammatico» roa oss i ett halft år och massakrera våra örhinnor under hela deras öfriga lif.

Giacomo Rossini.

Litteratur.

C. E. Fritzes bokförlags aktiebolag har utgivit:

Anjou, N. E.: *Lärokurs i flerstämmig sång* enligt formelmetoden (»Den nya sångmetoden»). Till tjänst för sångföreningar och sångkör, samt för såväl blandad kör som mans- och damkör.

Nämnda lärokurs är utarbetad af musiklehraren, organisten och folkskoleläraren Anjou, utgivare af »Den nya sångmetoden», som han här i Stockholm demonstrerade på Atheneum 1905. Denna s. k. formel-metod härstammar från en fransman Dessirier, och har öfver Bryssel kommit till Finland och der omarbetats af M. Wegelius. Det är der N. E. Anjou tagit del af densamma (närmare om den i Sv. Mus. T. 1905 N:o 5). Metoden är nog praktisk men användandet af de italienska solfeggie-namnen på tonerna i skalan (do, re, mi etc. i st. f. c, d, e, etc.) synes oss icke behöfligt. Denna lärokurs för flerstämmig sång inledes med »Metodiska vinkar för sångledaren» (A. Noternas inlärande. B Solfeggiernas inlärande. C. Formlernas inlärande. D. Rhythmiskt-melodiska tonsatser. E. Tonbildning) och delas i 2 kurser. Första kursen innehåller 8 lektioner med exempel (sånger) för blandad kör eller manskör och för damkör; andra kursen 7 lektioner med exempel af sånger för I. manskör, II blandad kör, III. damkör. Sångerna äro mest bekanta körer i vanlig sättning. I slutet af boken finnes en återblick på några musikaliska konstord och deras betydelse.

Musikalisches Wochenblatt är nu mera telteln på den af oss förut omnämnda tyska musiktidningen »Vereinigte musikalische Wochenschriften» (Förening sedan okt. 1906 af Musikal. Wochenblatt och den af Rob. Schumann 1834 grundade »Neue Zeitschrift für Musik»). Af i år utkomna nummer innehåller tidskriften i N:o 1: C. Mennicke: Max Reger als Retter in der Not! — A. Stradal: Emil Saner als Komponist — Rundschau — Musikbeilage: »Kleine Balett-Szene» af Emil Sauer; N:o 2: E. Hamann: Max Mikorey † (m porträtt) — F. Erckmann: Altenglische Volkslieder und Balladen — Rundschau — Musikbeilage: »Auf hohen Bergen», sång m. piano af Aug. Stradal; N:o 3: Altenglische Volkslieder etc. (forts.) — E. Reuss: Der Bayreuther Nachrichtendienst — Rundschau — Musikbeilage: »Kleiner Marsch im Biedermeierstil», för piano; »Letzte Lebenskunst», sång m. piano af Herm. Stephani. N:o 4: E. Segnitz; Hermann Kretschmar (Zum 60 Geburtstag) — Altenglische Volkslieder etc. (forts.) — S. Rosenthal: Eine Glansperiode der Berliner Oper — A. Neisser: Pariser Musik-Glossen — Rundschau — Gratisbeilage: Karl Storck: Mozart, Lief. I. N:o 5: F. Erckmann: Henry J. Wood m. porträtt —

Altenglische Volkslieder etc. (forts.) — R. Noatsch: Sprachmelodie und Sangmelodie — Ein Glanzperiode der Berliner Oper (slut). — Rundschau. N:o 6: Altenglische Volkslieder etc. (forts.) H. R. Austin: Edward Mac Dowell † — G. Krause Die Kunstgerechte Bearbeitung einer Komposition — Sprachmelodie etc. (forts.) — C. Schroeder: Die rhythmischen Verhältnisse des I. und III. Satzes in Beethovens V. Symphonie C-moll — Rundschau.

Från Amerika.

Svenska musiker och svensk musik.

Den i Minneapolis utgifna »Musiktidning för Amerikas svenskar» innehåller i ett vid slutet af oktober förra året utgivit nummer porträtt af en lofvande svensk-amerikansk koloratur-sångerska May Corine. Tidningsnumret inledes med en längre uppsats om den till Amerika i februari detta år väntade »Delsbostintan», doktorinnan Ida Gavell-Blumenthal från Stockholm, välbekant från Skansen etc. för sina humoristiska landsmåls-historier och visor. De svenska amerikanarne fagna sig mycket åt hennes besök i Amerika.

I New York gafs d. 12 okt. en soaré af sångföreningen »Lyran» med omvexlande program af sång och orkesttermusik samt äfven svenska nationaldanser.

I Chicago har en Wennerbergs-konsert till förmån för Wennerbergs-stoden i Upsala givits, som inbragte 1,723 kronor.

Svenska Gleeklubben af Waltham är namnet på en svensk sångkör som bildades i Waltham, Mass. i våras. Ledare är hr Folke Björklund.

I Minneapolis gafs d. 2 oktober på 90:de årsdagen af Wennerbergs födelse en konsert med tonsättarens kompositioner och ett minnestal öfver honom, framfördt af läroverkspresidenten Frank Nelson. En blandad kör om 250 personer under hr Joshua Larsons ledning utförde 4 af Wennerbergs »Davids psalmer». Manskören, omkr. 100 sångare, af sångföreningarna Orpheus, Gustaf Adolf och Svea från Minneapolis samt Vega från St. Paul under hr Hjalmar Nilsons ledning, sjöngo, »O Gud som styrer», »Hör oss Svea», »Stå stark». Vokalsolisterna voro frökn. Sigrd Westerlind och Alvida Eklund, hrr Gustaf Holmqvist, Albin Ögren och Knut Ekman, af hvilka frk. Westerlind och hr Ekman utförde Wennerbergs-duetter. Prof. J. V. Bergqvist spelade orgel-stycken och ackompanjerade till »Davids psalmer», fru Sophie Dahl utförde pianoackompanjementet.

Violinisten professor Frederik Frederiksen, bördig från Göteborg och länge

verkande som lärare i London, som sådan en tid vikarierande för sin berömde lärare Emile Sauret, är sedan ett par år som violinprofessor bosatt i Chicago. Här har han nyligen bildat en stråkkvartett med särskild uppgift att spela nordisk kammarmusik äfven med piano som extra instrument. Sjelf spelar han 1:a violin, de andra medlemmarna i kvartetten äro Arthur Hand (2:a violin), medlem af Chicago Musical College, Charles Elander (viola), medlem af American Conservatory of Music, och Julius Blakkestad (violoncell), framstående musiker i Minneapolis. Pianopartiet kommer att skötas af fru Grace Frederiksen.

Prof. Frederiksen har nyligen erhållit en dyrbar present af en person, hvars son är hans elev. Gåfvan bestod af en notställare i konstnärligt skulpterad mahogny med ornament af trämosaik. Sjelfva notstödets skifva framställer ett landskap, äfven det konstnärligt framställt i trämosaik.

M:me Jennie Norelli, »den celebra svenska sångerskan», blef i oktober mycket firad af svenska sångsällskapet i San Francisco med en afskedsfest före hennes afresa till Europa. På vägen dit skulle hon med dir. Separati som impresario uppträda i Iowa, sedan med dr Nilson som impresario i de flesta större amerikanska städer. Efter konserterande i London skall hon i mars ställa färd till Australien, efter hvad hon planerat.

En ung svensk-amerikansk violoncell-virtuos är den 10-åriga Goldie Gross, dotter till den svenska enkefru Gross i New York. Goldie, som utbidats af den framstående violoncellisten Karl Griener, har väckt stor uppmärksamhet i musikaliska kretsar för sin klara teknik och fina framställning. Hon uppträdde första gången inför en svensk publik vid en konsert till förmån för svenska hospitalet i Brooklyn.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Febr. 2 Balett: *Askungen*; (matiné.)

Wagner: *Lohengrin*.

3. Peterson-Berger: *Ran*. (Ran, Ingrid, Rikissa, en tjärna: frk. Edström, fru Oscar, Claussen, frk. Lindegren; Valdemar, Sten Folke-son, Ulf Tuveson, Märten Präst, Bengt, en tjänare: hrr Stockman, Sellergren, Wallgren, Oscar, Ericson, Arrhenius.)

4. Gluck: *Orfevs* (Orfevs: fru Jungstedt, gäst; Eurydike, frk. Hesse.)

5. Wagner: *Rehnguldet*. (Fafner: hr Walter Salmson, 1:a deb.; Fricka, Freja, Erda: fru Oscar, Claussen, Lizell, Mandahl; Wotan, Donner, Froh, Loge: hrr Wallgren, Svedelius, Schweback, Malm; Alberich, Mime, Fasolt: hrr Söderman, Ericson, Sjöberg; Wogunda, Wellgunda, Flosshilda: fru Bartels, frkn. Larsén, Edström.)

- Febr. 6 Wagner: *Den flygande Holländaren*. (Erik: hr Menzinsky.)
- 7, 12. Bizet: *Carmen*. (Carmen: fru Jungstedt, gäst; Micaela: frk. Judith Hörndahl, 1:a deb.; Don José: hrr Ödmann, Nyblom; Frasquita, Mercedes: frkn. Lagergren, Hesse; Escamillo: hrr Oscar, Wallgren.)
8. Halévy: *Judinnan*.
9. Tschajkovsky: *Eugen Onegin*.
10. Verdi: *Aida*. (Amneris: fru Jungstedt, gäst; Aida: frk. Agnes Poschner, 1:a deb.; Radames: hr Menzinsky)
13. Wagner: *Lohengrin*.
14. Donizetti: *Leonora*. (Leonora: fru Jungstedt, sista gästsuppr.; Inez: fru Bartels; Fernando, Alfons, IX, Balthasar, Don Gaspar: hrr Ödmann, Forsell, Svedelius, Ericson.)
15. 3:e *Symfonikonsertern*. 1. Mozart: Symfoni, G-moll; 2. Haydn: konsert för violoncell (hr Bror Pettersson) och ork.; 3. Fr. Schubert: Symfoni H-moll; 4. Weber: Uvertyr till »Friskyttan».
16. Gounod: *Romeo och Julia*.
17. Saint-Saëns: *Simson och Delila*.

Kgl. Dramatiska teatern.

18. Invigningsföreläsning. 1. Hugo Alfvén: *Festspel*; 2. Tor Hedberg: *Prolog* (hr Aug. Lindberg); 3. *Mäster Olof*. Skådespel i 5 akter af Aug. Strindberg. Musik af Tor Aulin.

Oscarsteatern.

- Febr. 1—10. Planquette: *Rip* (Nick, Hudson: hr Bergström, Svensson).
- 2, 9, 16. Hervé: *Lilla helgonet* (matiné).
- 11—14. Claude Terrasse: *Ambassadören*.
- 15—18. Suppé: *Boccaccio* (Boccaccio: fru Jungstedt, gäst).

Vetenskapsakademien.

- Febr. 5 Konsert af fru Dagny Grünert och dr. Carl Grünert. Biträdande: frk. Märtha Ohlson.
7. Konsert af frk. Greta Lindström. Biträdande: violin. hr E. Moreschi, dir. R. Höglund.

Musikal. akademien.

- Febr. 7 Konsertföreningens 3:e abonnemangskonsert. Biträdande violin. prof. Henri Marteau. Dirigent: hr Tor Aulin. 1. Anton Bruckner: Symfoni No 7, E-dur; Beethoven: Violinkonsert (hr Marteau).
11. Konsert af Henri Marteau. Biträdande: frk. Eva Lessmann (sång). Aulin-kvartetten, hr A. Löfgren (klarin.), frk. M. Ohlson.
12. Konsert af Henri Marteau. Biträdande: frk. Märtha Ohlson.
13. Konsert af Aljoscha Schkolnick. Biträdande: frk. Märtha Ohlson.
- 14, 17. Konserter af 12-år. Violin. Vivien Chartres. Biträdande: hr Edvin Svensson (ackomp.)

Fru Jungstedts gästspel slutade d. 14 febr. i »Leonora», då den populära sångerskan blef varmt hyllad af publiken. Aftonens föremål för hyllning blef dock i främsta rummet Arvid Ödmann, som den dagen för 35 år sedan gjorde sin första operadebut som Tamino. Han blef också nu glänsande firad med kransar, blommor och inropningar i oändlighet. Ett annat jubileum, äfven med rik hyllning, har fru Lykseth-

Scherven firat, som d. 13 febr. sjöng Elsa i »Lohengrin» för 25:te gången. Operans upptagande denna dag var en hyllning åt minnet af Richard Wagner, som den 13 febr. för 25 år sedan gick ur tiden. Att nu återgå till fru Jungstedts uppträdanden, egde det rum i fem roller, Orfeus, Carmen, Amneris, Aida och Leonora under lifligt bifall af talrik publik, som i henne återfann sin favorit, oförändrad i afseende på röst och konstnärlighet. I »Aida», der hennes Amneris är särskildt imponerande, debuterade en finsk sångerska, fröken Agnes Poschner, som varit här sedan i höstas. Hennes debut var vokal som dramatiskt lyckad. Rösterna är en hög sopran, ej mycket voluminös men med säkra och vackra höjdtöner. Fröken Poschner, har studerat sång i Paris, och vi ha ett par gånger i meddelande från Helsingfors' musiklif omnämmt hennes konserter der. En annan kvinnlig, svensk debutant, fröken Judith Hörndahl, har framträtt som Micaela i »Carmen» och visat sig ega en rätt behaglig röst. En manlig debutant, bassångaren Walter Salmson har med mindre lycka försökt sig som Fafner i »Rehnguldet». Fortsatta debuter kunna möjligen bringa bättre resultat. Hr Malm har i samma Wagnerdrama sjungit Loge, hvilket han gjort en gång förut i april förra året. Den 3:e symfonikonsertern hade, som ofvan synes, ett gammalklassiskt program med njutningsrik musik och fick under hr Järnefelts ledning ett värdigt utförande. Den vid musikkonservatoriet i Helsingfors anställda svenske violoncellisten Bror Pettersson, som äfven i år gästst hemlandet, biträdde med den nu ofta spelade konserten af Haydn för hans instrument.

Musiken vid den nya Dramatiska teaterns invigning var af framstående beskaffenhet. Alfvéns »Festspel», som inledde densamma, hade en färfarartad introduktion, som fyndigt efterföljdes af en friskt inspirerad, melodiös musik i polonässtil. Till Strindbergs skådespel »Mäster Olof» hade Tor Aulin, teaterns kapellmästare, skrivit väl lyckade förspel till de särskilda 5 akterna. Första och andra förspelet, »Olof» och »I Storkyrkan» återgäfvos i kraftiga drag en musikalisk bild af striden mellan Olof och hans katolska veder-sakare. Tredje förspelet skildrade i vekare, erotisk stämning kärleksförhållandet mellan Olof och Christina. Det 4:e, benämndt »Margeretas död», hade en dyster stämning, inledd med stråkbaser och basklarinet, och hufvudsakligen tecknande Olofs förtviflan öfver moderns död. Femte förspelet, betecknande Ave Maris Stella», hade en kyrkomusikalisk karaktär. Teaterns orkester var för tillfället förstärkt. Äfven musiken var föremål för publikens bifall.

Af konserter utom operan, må efter tidsföljden först nämnas sångparet Grünerts i vetenskapsakademien. Då fru Grünert i samma lokal konser-

terade under februari, förra året, hade vi tillfälle att omnämna den danska sångerskan. Äfven nu funno vi hennes höjdtöner väl mycket forcerade på välljudets bekostnad. Hennes man, som lär vara medicine doktor, medföljde och medverkade denna gång. Hans stämma hör ej till de mera klangfulla, men skötes vårdadt och uttrycksfullt. Tillsammans sjöngo de fyra duetter af Schumann. (»Ich bin dein Baum»' Herbstlied, Familiengemälde. »So wahr die Sonne scheint», 3 af Brahms (Die Meere, Die Nonne und der Ritter, »Es rauscht das Wasser»)) hvarjemte fru G. sjöng 6 sånger af Rob. Franz, 2 af Sjögren (I de sidste Øjeblikke, Jeg ser for mit øje) och 2 af Rosenfeld; dr. G. 4 af Schubert och 4 af Lange-Müller. Fröken Märtha Ohlson presterade som vanligt godt akompanjemang. I denna lokal konserterade två dagar senare, d. 7 febr., en ung svensk sångerska, frk. Greta Lindström, som uppträdte ett par gånger förut på populära konserter och vunnit bifall för rätt god röst och godt föredrag. Efter eventuell debut på operan, sm hon söker få göra, torde vi få tillfälle bedöma hennes förmåga som sångerska, hvartill nu den samma dag inträffade konserten af Konsertföreningen hindrade oss. Hon beträddes vid sin konsert af en violinist hr Moreschi och dir. R. Höglund vid pianot. — Konsertföreningens 3 abonnemangskonsert med hr Marteau som medverkande gafs naturligtvis för fylld salong. Programmet upptog blott 2 nummer, nämligen Anton Bruckners 7:de symfoni och Beethovens violinkonsert. Den förstnämnda fingos vi för sju år sedan tillfälle att höra på en operans symfonikoncert under hr Wilb. Stenhammars ledning. Den delar med B:s öfriga symfonier egenskapen att intressera med vackra melodisatser, originella idéer, glänsande, stundom bizarr, instrumentation. men eger brist på organisk form och begränsning, hvilket här mest framträder i ytersatserna, medan det melodiska adagiot, det ystra scherzot med sin kraftiga rytme ge mesta behållningen. Det svåra verket utfördes berömligt af orkestern liksom dess biträde i Beethovens violinkonsert, hvilken fick en mästerlig tolkning af prof. Marteau. Såväl han som dirigenten hr Aulin blef föremål för lifligaste bifall, hvilket af prof. Marteau återgäldades genom att utom programmet med orkesterns biträde spela Beethovens G-dursromans.

Prof. Marteau's egen konsert, under medverkan af sångerskan frk. E. Lessmann från Berlin, fröken M. Ohlson och Aulinkvartetten, inleddes med konsertgiffvarens kvintett, H-moll. op. 13 för klarinet och stråkkvartett, om hvilken vi förut nämnt och som är hällen i en nutidsstil, som hvarken eger organisk form eller ger tillfredsställelse för örat. Så mycket mer fängslade hr

Marteau sina åhörare med Bachs Chaconna, Adagio af Mozart och tre spirituella valser af Friedr. Hegar. Fröken Lessmann. en ung blond dam, behaglig både till röst och apparition, utförde med talang 7 rätt komplicerade och svårfattliga sånger, med ackompanjemang af stråkkvartett, af prof. Marteau (ord af Agnes Henri Marteau, antagligen tonsättarens maka). Hon sjöng för öfrigt med ackompanjemang af frk. Märtha Ohlson »Wonne der Wehmut» och »Der Kuss» af Beethoven, vidare Mendelssohns »Auf Flügeln des Gesanges». en behaglig sång, »Du schaust mich an» af hennes far dr O. Lessmann och »Ständchen» af R. Strauss. En andra konsert, som hr Marteau efter mångas önskan gaf dagen derpå, hade följande program: Tartini: Sonat G-moll (Didone abandonata); Mozart-konsert n:o 5, Adur, (kadens af Joachim); M. Reger: Sonat för violinsolo D'dur (op. 91 n:o 2); H. Marteau; Chaconne, op. 8, för altviol och piano; Lalo: Andante och Rondo (ur Symphonie espagnole). Fröken Ohlson medverkade äfven denna gång. Öfverflödigt är att nämna det såväl prof. Marteau som den tyska sångerskan på det lifligaste byllades af åhörarne. — Den talangfulle unge ryske violinisten Aljoschka Schkolnik gaf sin 3:e konsert i musikakademiens stora sal med fröken M. Ohlson vid flygeln. Programmet upptog: Beethoven: Sonat n:o 1 D'dur, för violin och piano, Brahms: Konsert, D-moll (kadens af Joachim), Tschaiowsky: Sérénade melancholique, Nardini: Largo, Bach: Loure, Händel: Bourrée. Äfven nu framkallade hans spel rikt bifall. Om »underbarnet» Vivien Chantres' konserter ha vi på ett annat ställe yttrat oss.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Hr John Forsell började, efter tre veckors tjänstledighet, d. 6 febr. sitt återuppträdande med titelrollen i »Den flygande Holländaren». Fru Jungstedts gästspel slutade d. 14 d:s med titelrollen i »Leonora».

Symfonikonserterna ha enligt det i höstas uppgjorda programmet egt rum. Nu återstår endast den 4:e, egnad åt Beethoven, då hans pianokonsert i Essdur spelas af frök. Tora Hvass och för öfrigt programmet upptager Leonorauvertyren N:o 3 samt nionde symfonien. Dagen för denna konsert är bestämd till d. 14 mars.

Kgl. Dramatiska teatern började i den nya präktiga byggnaden vid Nybroplan sin verksamhet d. 18 febr. med en föreställning för dertill inbjudna personer i närvaro af konungen och manliga medlemmar af konungahuset. Den ljusa i rik belysning strålande sa-

longen med dess tre rader var fyld till sista plats. En utförlig beskrifning om teatern och dess lokaler har jemte afbildningar varit intagen i hufvudstadens dagliga tidningar och kan ej här lemnas. Om invigningsföreställningens musik nämnes på ett annat ställe i detta nummer. Till de inbjudna utdelades gratis ett elegant programhäfte med ett blad medaljongporträtt af författare, musiker och andra officianter vid föreställningen: August Strindberg, Tor Hedberg, (Tor Anlin, Hugo Alfvén, Aug. Lindberg (uppläsare af prologen och scenöfware) Knut Michaelson (för scenuppsättn.), C. Grabow (f. dekorationer), O. Hjortberg (för kostymutkast). Äfven ett häfte innehållande den tryckta prologen utdelades.

Från direktörslogen, midt emot den kungliga, utbringades vid konungens och prinsarnes inträde af baron Carl Bonde ett »Lefve konungen» som åtföljdes af fanfar och hurrarop. Under mellanakterna togo de högtidsklädda gästerna fojeer och andra byggnadens lokaler i betraktande, rymliga sådana för intagande af förfriskningar finnas till alla raderna. Efter den lyckade föreställningens slut vid midnatt voro publikens bifallsyttringar särdeles lifliga och ihållande. Den första offentliga föreställningen egde rum dagen derpå med samma program.

Oscarsteatern. Oscar Strauss' operett »En valsdröm», som gjort stor lycka i utlandet, uppföres här lörd. 22 d:s första gången.

Nya filharmoniska sällskapets första abonnemangskonsert gästades den 25 d:s kl. 8 e. m. i Musikaliska akademiens stora sal. Programmet består denna gång af Berlioz' »Faust» (La Damnation de Faust), hvilken senast uppfördes här i nov. 1894 af Musikföreningen. Solopartierna utföras af fröken Davida Hesse samt hrr Arvid Ödmann, John Forsell och E. Stiebel, hvarjämte hofkapellet medverkar. Dirigent är hr Armas Järnefelt.

Skandinavisk Annonstaxa 42:dra upplagan har utgått från S. Gumelius' Nya annonsbyrå, innehållande de senaste uppgifterna om tidningarnas annonspris, utgifningsdagar, spridning, upplagor, politiska tendens m. m. samt register öfver fackskrifter. Boken, om 140 sid., är pryddt haftad i kartongomslag med titel i relief.

Göteborg. Göteborgs orkesterförenings styrelse har genom några ledamöter af stadsfullmäktige begärt ett årligt anslag af 25,000 kr. för uppehållande af föreningens verksamhet. Det har nämligen visat sig att föreningens medel ej räcka till, utan en brist på 14- till 18,000 kr. årligen uppstår i kassan. Orkestermedlemmarna ha också inkommit med begäran om löneförhöjning, som styrelsen funnit behjärtansvärd. Därigenom skulle utgif-

terna ökas med ytterligare 10,000 kr. Förslaget remitterades till drätselkammaren.

Gefle firade d. 14 d:s sitt 30-årsjubileum, hvarvid gafs en festföreställning af Hj. Selanders sällskap, inledd med festuvertyr och en af signaturen »Kul» författad prolog. Aftonens pjäs var »Fenrik Stål».

Från andra land.

Hamburg. Sigfried Wagners nya opera »Sternengebot» uppfördes för första gången d. 21 januari i Hamburg, der hans operor brukar ha sin premiär. Den yttre framgången var stor äfven för denna, den femte af hans operor, men kritiken sätter detta hans verk ej högre än de föregående och anser premiärens framgång beroende på det stora namnet och egenskapen af att vara den store Richards son, mer än på verkets egen förtjenst.

20:de århundradets musik förevigad. I Paris nedlades på julafton 24 gramfonplattor af världens berömdaste sångare och virtuoser under stora högtidligheter i kryptan under Stora operan. Plattorna lågo omsorgsfullt emballerade i ett kopparskrin hvarur luften utpumpats och som i sin ordning var inneslutet i ett annat metallskrin, som tillöds och därefter sköts in i en nisch i muren. Nischen tillmurades med en stenplatta, försedd med en inskrift som uppmanar efter världen att låta skrinet stå öppnadt i hundra år. Samtidigt deponerades i Operans arkiv en pergamentsrulle med fullständig uppgift öfver skrinets innehåll. Bland plattorna funnos bravurnummer af Caruso, Tamagno, Melba, Adelina Patti, Kubelik m. fl. Meningen är att förvara tjugonde århundradets musik och sångkonst åt eftervärlden.

Hvarjehanda.

Ängslupskapten B, kommer in i salen, der hans dotter sitter vid pianot och öfvar sig. »Hvad spelar du för något?» säger han. — »Bach», får han till svar — »Stopp!» utbrister hennes pappa och tager noterna från pianot för att titta på dem. Han sätter dem tillbaka på notställaren och uppmanar henne att gå på vidare med sin vanliga kommandoterm: »Framåt!»

Hökare F. sitter på källaren med sin vän G. och de tala om musik. »Ja du, jag har en flicka», säger F. »som är en riktigt öfverdängare i att spela fiol och går på konversationskurs. Hon kan snart uppträda på konserter, skall du tro. I går hörde jag henne spela ett sjuhelsikes svårt stycke af en sådan der violinalfva, du vet, som di lär kalla Sara sate».

Ludwig van Beethoven,
vackert porträtt å kartong, finnes i
bok- och musikhandeln å **50 öre.**
Svensk Musiktidnings Expedition.

För Porträttsamlare

Fina Sköntrycks-exemplar af
Svensk Musiktidning, flera årgångar,
säljas billigt å tidningens expedition.

OBS.! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan
musikbilaga, erhållas till nedsatt
pris endast kontant å expeditionen.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gam-
la tider, Valse mignonne, God
natt! af **Frans J. Huss.** Pris 1 kr.

Säljes och rekvideras hos *Svensk Musik-
tidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

— Svensk Musiktidning. —

Nordiskt Musikblad. — 28:de årg., — för hvarje musikaliskt hem —
utgifves 1908 efter samma plan som förut, innehållande **populär läs-
ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier** etc. Tidnin-
gen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). **Pris 5 kro-
nor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditio-
nen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musik-
handeln, å posten och tidningskontor. I landsorten bäst å posten.**

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej
kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förva-
ras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för ut-
gifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast
utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för mu-
siklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks huf-
vudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

Albumblad.

5 Melodiska tonstycken

af

Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum
mobile. Aftonstämning. Marche
trionphale). — **Prisbelönt musik-
bilaga** — finnes till salu å 1 kr. å
Svensk Musiktidnings Expedition.

Å Svensk Musiktidnings Expedition,
Kammakaregatan 6, samt i bok- och
musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazur-
ka, Canzonetta, Nenia* — af **Frans J.
Huss.** Pris 1 kr.

I Bok- och musikhandeln finnes
att tillgå

Schumann- Album

med porträtt af
Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Pianostycken: *Inträde i skogen —
Jägaren på lur — Fughetta — Små-
stycke — Fantasi-Dans* samt sång:
Folkvisa med svensk och tysk text.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och
3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.
Frans J. Huss.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM.

Hamngatan 18 B.

Flyglar. Pianinos och Orgelharmo-
nier af de bästa svenska och utländ-
ska fabriker i största lager till bil-
ligaste priser under fullkomligt an-
svar för instrumentets bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners
och Rönischs världsberömda
Flyglar och Pianinos.

OBS.! Värdefull nyhet!

För piano, två händer.

SCHERZO

af **Emil Sjögren**tillegnad fru *Valfrid B:sson Lind.*

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNINGS EXP.

Vackert Kartong-porträtt,
kabinettformatsformat, af Fröken

Hilda Thegerström

finnes att köpa till pris af 50 öre
i Musikhandeln, Allm. Tidningskon-
toret och å

Svensk Musiktidnings Exp.,
Kammakaregatan 6.

INNEHÅLL.

Henri Marteau (med porträtt). — Vivien
Chartres, den 12-åriga violinvirtuosen (med
porträtt). — Om nutidens sångkonst och
sångundervisning (forts.) — Musikpressen.
— Litteratur. — Från Amerika. Svenska
musiker och svensk musik. — Från sce-
nen och konsertsalen. — Musiknotiser från
hufvudstaden och landsorten samt från an-
dra land. — Hvarjehanda — Annonser.